

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2020

4

LETNÍ
VYDÁNÍ

Lidé v nouzi nepotřebují
až tak moc peníze.
Oni potřebují naše oči,
ruce, nohy, srdce...

sv. Matka Tereza

12.06.20

NOC KOSTELŮ

20. 5.
Aktivní občanství
Mikuláš Minář
Jiří Zajíc

21. 5.
Víra a umění
Jiří Strach

Co je láska?

Ani Pavel si s tím neví rady, tak opisuje, co láska dělá, nikoliv co je. (1Kor 13,4-13). Před rokem jsem napsal úvodník v květnu „Děti, co je láska“. A dnes bych ho rád zopakoval s trochu jinými texty. Když se ptali dětí, co je láska, odpověděly jim moc zajímavě. Přečtěte si následovně a třeba si najděte i ten rok starý text ve Fchodovinách. A možná se taky zeptejte sami sebe, dětí nebo vnoučat či obecně svých blízkých: **Co to znamená láska?**

- Láska je to, co je s tebou v pokoji na tvé narozeniny, když přestaneš otvírat dárky a zaposloucháš se. (Bobby, 7 let – neuvěřitelné!)
- Láska je, když maminka dá tatínkovi nejlepší kousek kuřete. (Elaine, 5 let)
- Láska je, jako když jsou malá stará paní a malý starý pán stále přátelé, i přesto, že se už tak dobře znají. (Tommy, 6 let)
- Když jsem hrála na koncertě na piano, byla jsem na pódiu a hrozně jsem se bála. Podívala jsem se na všechny ty lidi, co mě pozorovali, a zahlédla jsem svého tatínka, jak na mě mává a usmívá se. Byl jediný, kdo to dělal. Pak už jsem se vůbec nebála. (Cindy, 8 let)
- Láska je, když uděláš velký průšvih a táta tě doprovodí k tomu, aby ses nebál se omluvit, a neudělá to za tebe. (Mike 12 let)
- Láska je, když ti máma nebo táta dovolí udělat chybu.
- Láska je, když něco, po čem toužíš či si přeješ, druhý udělá dřív, než si o to řekneš, protože to pozná.
- Láska je, když se táta jde podívat na tvůj zápas ve fotbale, fandí ti, a to i když ho vlastně fotbal vůbec nebaví.
- Láska je, když ti máma svěří do rukou malého bráčku, kterého jste právě přivezli z porodnice.
- Láska je, když ti máma dovolí uvařit oběd.
- Láska je, když ti není lhostejné, co se děje s lidmi, které znáš, i když je zrovna nemůžeš vidět nebo potkat.
- Láska je, když se mne Marek ptá: „Už mohu přijít do kostela ministrovat? – Stýská se mi“ a kostelnice se ptá: „Už mohu přijít pomoci?“ nebo slyším sekačku s Karlem, který v roušce seká zahradu, atd...

Čas, který právě teď prožíváme, je možná velkým cvičením, jak prokazovat jeden druhému lásku. A vracet se k podstatnému. Moc bych nás chtěl povzbudit právě k tomu. Nevracejme se v sobě ani navenek ke starým pořádkům zbytečností, bez kterých se opravdu dá žít. Vraťme se do života s novým elánem láskyplných vztahů, kde nebude mít místo žádná prázdná sláma, kde bude všechno podstatné.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí spolufarníci, minulé týdny nám všem bez varování zasáhly do života a přinesly s sebou četné změny, obtížné otázky i náročné výzvy. Také nové pohledy na (do té doby možná samozřejmé) situace, třeba i společně slavené mše sv. v našich kostelích. Také vaše Fchodoviny se odmlčely. Nyní, zdá se, se život pomalu vrací k normálu, i když víme či tušíme, že některé věci už budou jinak. Snad nám smí být oporou vědomí, že se můžeme opřít o dobrotu Boha, který je vždy na naší straně, i na sílu společenství a sounáležitosti. Koronavirus nám jistě leccos vzal, ale možná i leccos dal? Chcete se podělit o své myšlenky, zkušenosti či zážitky, jež vám pomohly nebo vás obohatily? Napište nám na fchodoviny@kcm.cz! I to je možnost, jak se podporovat navzájem a učit se růst v lásce. A na této cestě vás chtěl doprovázet i vaše Fchodoviny, které se spolu s vámi radují z opětovného setkání.

*Za redakci s přáním všeho dobrého
Blanka Pitřincová*

CO NÁM KORONA-KRIZE DALA A VZALA,

resp. bere či dává?

Zdá se, že „doba koronavirová“ nám kromě spousty komplikací nadělila mj. příležitost srovnat si optiku. Dříve důležité věci se zdají nicotné a naopak – uvědomili jsme si jako nikdy dřív, že se potřebujeme navzájem a že obyčejná lidskost má velkou cenu.

Hned v prvních dnech karantény mne překvapila kamarádka telefonátem, ať k ní přijedu. Viděla totiž majitele květinářství, jak smutně zavírá svůj krámk, a tak od něj koupila všechny řezané květiny, aby trochu zmírnila jeho ztrátu. Návštěm k tomu dostala i spousta hrnkových rostlin. Celé odpoledne jsme pak vázaly kytice, abychom jimi pak obdarovaly naše sousedy, přátele a kolegy z práce. Jeden dobrý nápad a pohotová reakce – taková spousta radosti!

Stav nouze byl ale též velkou příležitostí i pro církev, a nejen proto, že se mnoho křesťanů zapojilo do pomoci ostatním (jako ostatně i před pandemií). Tato doba ukázala, jak moc se pleteme, když v církvi příliš zdůrazňujeme rozdíl mezi laiky a profesionály (tedy kněžími a řeholníky). Se zavřením kostelů přestala fungovat spousta zaběhaných konceptů. Laici už nejsou ti, kdo přicházejí na bohoslužby, aby tam byli „obslouženi“ svými faráři. Karanténa byla ohromnou pobídkou k pastorační kreativitě, tedy k oživení a aktivizaci všech. Někteří kněží si vyvěsili v kostelích fotky svých farníků a jejich rodin, jiní kněží veřejně prohlašují, že se jim po přímém kontaktu s lidmi stýská a těší se, až v odpověď na „Pán s vámi“ konečně zase uslyší „i s tebou!“.

My laici zase objevujeme domácí čtení liturgických textů a rodinné modlení, ale i třeba radost z toho, že na sebe máme v rodinách víc času. Nově nám též dochází, o co při mši svaté jde a jak se můžeme aktivně účastnit. Někdo neváhal denně vstávat o hodinu dřív, aby stihnul ranní mši svatou s papežem Františkem v TV Noe. Modlitební společenství se setkávala na sociálních sítích. Mnohé farnosti ožily nejrůznějšími aktivitami, sdílenými virtuálně i jinak. A tak se nemohu zbavit dojmu, že navzdory všemu složitému a bolestnému prožíváme vlastně jakousi regeneraci svého lidství, ale i církve.

Pavlaína B.

Uveřejňujeme několik svědectví ze života za „stavu nouze“

■ Oslovalo mě spojení začátku karantény s nedělním evangeliem o samářské ženě (Jan 4). Ježíš v něm sedí u studny a čeká na příchozí. Vnímala jsem, že i moje srdce je taková studna, na níž sedí Ježíš a čeká, až za ním přijdu (tedy není závislý jen na kostele, mši svaté či jiných prostředcích setkávání s Ním). Jako by mi tím chtěl říci: „Dej mi napít, žízním po tobě, po tom, až za mnou přijdeš do svého srdce, až si spolu jen tak sedneme a budeme si povídat – já tobě a ty mně. Neboj se, vím o tobě a chci se s tebou setkat jinak, než jsi byla zvyklá“. Vnímám toto období jako stálé Ježíšovo pozvání, abych s ním byla častěji i uprostřed dne, uprostřed svého srdce, ve kterém On přebývá.

Jana

■ Neměli jsme sice se Skypem žádnou zkušenost a byli jsme přesvědčeni, že to neumíme. Mačkali jsme všechno možné a nakonec se smířili s tím, že se nebudeme moci účastnit. Jaká byla naše radost, když to nakonec dopadlo! Chytlo mě to a seděla jsem nad Biblí v úterý do půlnoci. Překvapilo mě, kolik jsem toho našla, a uvědomuji si, že je to jen zlomek, že je to téma na disertační práci.

Jitka

■ Když koronavirus přerušil můj veškerý shon, včetně večerních tréninků a dobrovolničení, mohu se konečně účastnit úterních večerů nad Biblí. Je to pro mne velká milost. A mám to doma, i s celou skupinou lidí!

Šárka

■ Co doba koronavirová přinesla do naší rodiny? Každodenní malé domácí chvály v nástrojovém obsazení kytara, baskytara, cajón, příčná flétna a housle.

Iva

■ Po pár dnech v izolaci jsem zatoužila setkávat se s druhými ke společné chvále, právě v této situaci, snad i jako takový druh boje proti duchu beznaděje (Iz 61,3). Spolu s pár ženami, napříč kategoriemi věku i stavu, jsme založily skupinu „tanec chvály“: přes Skype či Whatsapp jsme se každou neděli od 21 hod. začaly spolu přimlouvát a chválit Pána a pak za pomoci písní chval, každá ve svém pokoji, a přece společně, chválit Hospodina tancem. Byla to pro mě silná zkušenost společného přebývání před Pánem, který dává naději, když na něho zaměříme svou pozornost.

JS

■ Online společenství mi dává pocit sounáležitosti, pospolitosti i v téhle izolované době:-). Na začátku ještě zlobila technika a jednou či dvakrát se mi nedařilo se připojit, ale krásně jsem tu dobu strávila s růžencem, bylo to hodně silné. Na našich setkáních mám nejraději, když se na závěr společně modlíme. V Bibli mě dnes oslovil text Lk 24,45: „Tehdy jim Ježíš otevřel mysl, aby rozuměli Písmu...“. Anebo Lk 24,49: „Hle, sesílám na Vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ Pijde mi, že to úplně sedí na dnešní dobu, vždyť i my jsme doma a v modlitbě čekáme. **Zuzka**

Poděkování

V minulých týdnech a měsících jsme si mohli prožít události, které zasáhly do života skoro každému. Jejich vliv se dotkl také naší farnosti a způsobu, jakým mohla fungovat. Mnohé věci nebyly možné, a tak se musely vymyslet jinak a nově. Ruku k dílu přidali mnozí z vás, a tak bychom jim chtěli na tomto místě poděkovat. Ať už pomáhali s technickým zabezpečením chodu farnosti, finančním darem nebo se podíleli na přípravě duchovních programů a přenosů bohoslužeb. Zapomenout nemůžeme ani na ty, kteří věnovali svůj čas a úsilí k šití roušek a jejich nezištnému předávání těm, kteří je potřebovali. Ti všichni jsou známi Hospodinu, nicméně neuškodí ani nám, když jim jmenovitě poděkujeme i my. Tak jen takový malý seznam.

Podcast: Magdaléna Zindulková, Zuzana Šulcová, Aneta Juráková, Denisa Juráková, Julie Murínová, Paula Murínová, Alžběta Švecová, Kateřina Nedomová, Lucie Nedomová, Markéta Matochová, Marie Hamalová, Nikola Bulušková, Kateřina Krausová, Tomáš Kraus, Nela Zavadilová, Vilem Plaček, kapela doprovázející studentské mše svaté, Veronika Konvičná, Anna Musilová, Kateřina Schreierová, Terezie Kršková, Dominik Kršek, Martin Briet, Matouš Hron, Kristýna Buršíková, Johanka Šebková, Vojtěch Soukup, Vojtěch Niederle, Ester Oberciánová, Dominik Švec.

Přenosi bohoslužeb a modliteb: Václav Doleček, Adam Josefus, Magdalena Zindulková, Mag-

daléna Lásková, Petr Zlatuška, Vojtěch Zlatuška, Dominik Švec, Tadeáš Zavadil, Magdaléna Svobodová, Kateřina a Magdalena Schreierovy, Anna Ženíšková, Eda Michelčík, Pavel Helan, Manžele Horáčkovi.

Bohoslužby slova a biblické hodiny: Ladislav Staněk a Pavla Herciková.

Donašeči eucharistie, pomocníci seniorům

S provozem (dezinfekce apod.): Jan Radil, Ondřej Vala, Eliška Brtková, Sylva Roglová, Markéta Čandová, Renata a Daniel Nedomovi, Václav Šebek, Blanka Šebková.

Roušky: paní Pechová, Albrechtová, Ješutová, Křížová, manželé Nedomovi a spousta dalších v každé rodině.

Farní web: Karina Juráková, Vlasta Hamalová, Jana Hrdinová, Klára Niederlová a další redaktori a přispěvatelé z řad farníků.

Tvorba programu: „Víc než kostel“: Matyáš Míka&comp., Tereza a Tomáš Zavadilovi, Martin Damián, Tomáš Mančal, Mikuláš Minář, Jiří Strach, Roman Štolpa, Jiří Zajíc, Jana Svobodová Březovská, Mikuláš Svoboda, Kristýna Josefusová, Václav Doleček.

Video průvodce našimi kostely: Miloš Paleček, Josef Karhan, manželé Friedovi, manželé Fuchsovi, Veronika Konvičná, Eda Michaelčík, Magdalena Svobodová a další.

Bylo nás víc, jen jsme se o vás nedověděli. Jsme rádi, že máme tolik farníků, kteří dokáží žít prakticky lásku z evangelia.

P. František

POHLED NA ČAS S KORONOU

Nabízíme vám „Pohled na čas s koronou“, tentokrát očima maminky početné rodiny s malými dětmi:

„Ještě to není úplně s námi, tyto měsíce s koronou chci stále vnímat z Boží perspektivy. Vždy, když jsem si hověla v rodinné pohodě, tak jsem si uvědomila, že pro někoho je to čas strachu, soužení nebo osamocení. Proto za naši rodinu jsem vděčná a za svět se modlím.

Každá nouze nás k něčemu vybičuje a také nyní nejší nouzový stav má tento potenciál – oprostít se od zbytečností, vidět podstatu.

Bála jsem se toho, že budeme všichni pohromadě (máme 5 dětí). Myslela jsem, že skončíme v nepřijemné ponorce. Krása, Bohu chvála! Až na pár potýček dvou dětí jsme si vyhověli. Dívky byly rády, že si školu mohou dělat doma, bez stresů. Nejmladší konečně mohl mít svůj režim. Nikdy přes den tolik nespál, protože neměl kdy. Buď byl přenášen spící z postýlky, nebo z auta. Nyní má každý den i teplý oběd!

Bála jsem se, že Velikonoce jen tak projdou kolem nás. Ony se nás dotkly, potichu, v klidu. Konečně jsme obřady zažili tu v naší farnosti a společně v rodině. Jindy jsme byli vždy rozcestovaní a jen část rodiny šla do kostela, aby nejmenší mohli zůstat doma. Je fakt, že nedělní mše mi chyběly, ty cítím jako slavicí společenství.

Další věc, která byla pro mě pozitivní, byl odpouštění. Nikdy jsem si neměla možnost si takto odpočinout. V období, které bylo plné termínů koncertů, soutěží, zápisů a množství aktivit, kterým se člověk rád věnuje, ale jak přibývají, tak je neumí opouštět a nakonec je otrokem „stíhání“.

Takže pro naši rodinu, která neutrpěla žádné vážné trauma, byla celá karanténní doba příležitostí se očistit. Nevím, co s touto pravdou, jak s ní naložit, abych nepromrhala příležitost jít více za Ním. No a jak dál? Jak přenést očistu z pandemie do dobré přeměny běžného života? Určitě musím popřemýšlet nad sebou, zda musím být všude, zda musím dohlížet na všechno.

Každý toto karanténní období prožíval jinak a určitě jsou u někoho silnější dojmy a vzpomínky. Pane, sviť, ukazuj a posiluj nás“.

Lydia Murínová

PODĚKOVÁNÍ NAŠIM OTCŮM MICHAELOVI A FRANTIŠKOVÍ

„Děkuji otcům Michaelovi a Františkovi za jejich péči v době zákazu bohoslužeb.

Měli jsme se opravdu luxusně – bohoslužby jsme se mohli účastnit každý den kromě pondělka skrze kanál YouTube, ke svátostem jsme měli přístup v široké paletě časů pro individuální návštěvu. I další aktivity – pozdravy z kavárny, podcasty s velmi inspirujícím rozбором žalmů, každotýdenní modlitby chval za svět, internetové setkávání nad nedělním evangeliem a stále aktualizované stránky farnosti nás společně s rozšířeným volným časem vedly k hlubšímu prožívání víry a životi farnosti. Díky Michaelovi a Františkovi patří také za to, že ačkoli byli při individuální pastorační péči v první linii, jak se dnes říká, byli nám k dispozici bez ochranných prostředků.

Chci také poděkovat Pavle Editě, která nás přes Skype každý týden propojovala nad Bibli. Byla to živá setkání, na která jsme se všichni celý týden těšili. Pomohla nám skrze texty velikonoční liturgie prožít nově slavnost Vzkříšení a pohlédnout do života prvotní církve ve Skutcích apoštolů.

Tak tedy díky vám, Pán ať vám žehná a vaše nasažení ať přinese ovoce“.

**Za mnoho farníků
Jitka Černá**

SEKTA SINČHONDŽI V ČESKU

Ve čtvrtek 6. 3. nás od 19.00 čekalo další Zastavení u Matky Terezy. Tentokrát s novinářem Jakubem Hellerem o působení korejské sekty Sinčhondži v Česku.

Setkání výborně zorganizoval pan Tomáš Mančala, který zve mimořádně zajímavé hosty. Příjemnou atmosféru podpořila i otevřená kavárna a možnost odnést si kávu s sebou do sálu.

Jakub Heller je novinář, který nyní pracuje jako redaktor Aktuálně.cz. Napsal článek o této sektě a časem se stal odborníkem na tuto problematiku. Setkává se i s lidmi, které tato sekta oslovila a snažila se je získat. Dokáže proto skvěle odpovědět na všechny otázky, pro něž byl prostor na konci přednášky.

Proč se korejská sekta, s téměř nevyslovitelným jménem, objevila právě u nás?

Pan Heller nám vysvětlil, že pro Korejce je Česká republika prestižní země, a i tato sekta zde proto chtěla mít svou pobočku.

Proč se jejími oběťmi stávají nejčastěji dívky nebo mladé ženy?

Tato sekta jim nabízí to, co se z běžného života již vytrácí... A to velmi přátelské a laskavé přijetí, velký zájem o jejich těžkosti a problémy, s nimiž se jim snaží opravdu pomoci, odpověď na všechny otázky víry, čas a pozornost. Možnost být

součástí přátelské skupiny, která nabízí podporu a "spásu", jež je možná (jak jinak) pouze skrze ně.

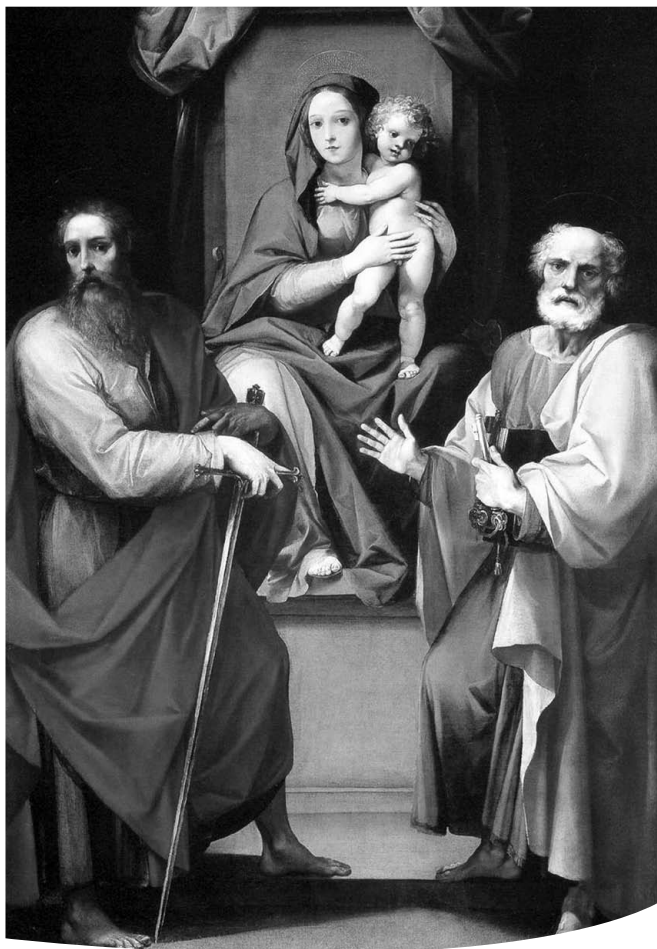
Jaké techniky získávání tato sekta využívá?

Lidi oslovuje obvykle na ulici, chce s nimi udělat rozhovor do časopisu, dotazník pro bakalářskou práci, setkávají se na oblíbených křesťanských akcích, oslovují lidi u kostela. Své budoucí oběti zvou na hodiny nad biblí, které probíhají cca 3x týdně, a přednášky. Postupně se jim daří své oběti oddělit od rodiny a přátel, protože na těchto akcích musí trávit většinu svého volného času. Také obětem zakazují říkat, kam opravdu chodí. Nutí je od začátku lhat svému okolí. Techniky této sekty jsou velmi sofistikované a hlavně postavené na nepravdě. Poprvé se zde konalo veřejné setkání této sekty v roce 2013. Údajně v rámci 400. výročí vydání Bible kralické. Tato sektě nešlo o to, oslavovat vydání Kralické bible, nýbrž o nenápadné vplížení se do křesťanského prostoru pod falešnou záminkou.

O svou zkušenost s pomocí obětem této sekty se podělil i P. Michael Špillar, který se těmito lidem snaží pomoci. Lidé, kteří opustili tuto sektu, trpí posttraumatickou stresovou poruchou, mají potíže se spánkem, s důvěrou ve své okolí. Zároveň se jim stýská po "ideálním" světě, který v sektě zažili. A trvá velmi dlouho, než se jim povede vypořádat se s těmito zážitky. Proto před touto sektou velmi důsledně varuje.

Zapsala: Lenka Doležalová

Sv. Petr a Pavel

Červen je takovým zajímavým měsícem, měsícem příprav, těšení se na prázdniny, na dovolenou, na krásné slunečné chvíle, které nás určitě naplní obdivem nádherné přírody, stvořitelského díla Božího. Je to radostný měsíc pro všechny generace, neboť v tomto měsíci si také připomínáme dva významné světce

Petra a Pavla. Dva pilíře církve. Šimon Petr pocházel stejně jako většina prvních Ježíšových učedníků z galilejské Betsaidy na břehu Genezaretského jezera a, podobně jako ostatní členové rodiny, byl rybářem. Ježíše poznal díky svému bratru Ondřejovi, který jen krátce před tím, možná tentýž den, strávil celé odpoledne

s Janem Křtitelem. Nesmírný poklad, který našel, si Ondřej nenechal pro sebe, „**pln radosti běžel oznámit bratřovi, jakého štěstí se mu dostalo.**“ – Když Petr stál před Ježíšem, Ježíš upřel svůj pohled na něho a pronikl až do hloubi jeho srdce. Za tímto galilejským rybářem viděl Ježíš celou církev, trvající do konce věků. Ježíš dokazuje, že ho zná už odedávna: **Ty jsi Šimon, syn Janův!** – Dokonce zná i jeho budoucnost: **Budeš se jmenovat Kéfas, to je v překladu Petr – Skála.** Tato slova určují Petrovo povolání a naznačují jeho úkol na tomto světě.

Od počátku je „Petrovo poselství v církvi postavením skály, na které stojí stavba.“ – Když pozorujeme Petra a církev na jejím pozemském putování, můžeme na ni vztáhnout slova Kristova: **Spadl déšť a přivilila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále,** na skále, kterou si Ježíš jednoho dne i s jejími slabostmi a nedostatky vyvolil: chudého rybáře z Galileje a ty, kdo měli nastoupit po něm. – Ježíš říká doslovně: **Kdo slyší má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnuly se vody, zvedla se vichřice a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice a obořily se na ten dům; a padl a jeho pád byl veliký.** (Mt 7,24-27)

Petrovo setkání s Ježíšem jistě hluboce zapůsobilo na všechny přítomné, kteří důvěrně znali obrazy Starého zákona. Sám Bůh změnil jméno prvního patriarchy: **Když bylo Abramovi devěta-
devadesát let, ukázal se mu
Hospodin a řekl: „Já jsem
Bůh všemohoucí, chod’ stále
přede mnou, buď’ bezúhonný!
Mezi sebe a tebe kladu svou
smlouvu, převelice tě rozmno-
žím.“ Tu padl Abram na tvář
a Bůh k němu mluvil: „Já jsem!
A toto je má smlouva s tebou:
Staneš se praotcem hlučícího
davu pronárodů. Nebudeš se
už nazývat Abram; tvé jméno
bude Abraham.“** (Gn 17,1-5)

Změnil také jméno Jakubovo na Izrael, to znamená Boží bojovník. – Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstál jsi.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odpověděl: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A poželhal mu tam. (Gn 32,29-30)

Zmínit někomu jméno znamenalo stát se vlastníkem dané osoby. Nové jméno zároveň vyjadřovalo jeho božské poslání ve světě. – Později se odehrála tato situace: **Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druhí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec**

v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekelné ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (Mt 16,13-19)

A v tomto momentu nás jistě napadne nesmírně důležitá otázka: Jaká je naše láska k tomu, který zastupuje Krista zde na zemi: zda za něj prosíme, zda šíříme jeho učení, zda přijímáme za své jeho úmysly, zda vystupujeme na jeho obranu, když na něj druzí útočí nebo jím dokonce pohrdají. Jakou radost z nás má určitě Bůh, když vidí, že jeho vyslance zde na zemi milujeme svými skutky!

Modleme se za našeho papeže: **Bože, milosrdný Otče, děkujeme ti za našeho papeže..., který je tvým obrazem celé církvi a každému z nás. Chraň ho a žehnej mu. Dej, ať s tvou milostí usiluje ze všech sil o to, co se tobě líbí a co je k prospěchu Božího lidu a celého světa.**

A ten druhý pilíř, svatý Pavel, hned když pozná Krista, vrhá všechny své síly do hlásání radostné zvěsti, neokouká na žádné nebezpečí, obtíže, ani ho neodrazují různé neúspěchy. Uvědomuje si, že je nástrojem, který si Bůh vyvolil, aby přinesl evangelium mnoha lidem, aby kázal radostnou zvěst pohanům. Bůh povolal svatého Pavla skrze mimořádná znamení, ale stejný účinek může vyvolat i zvláštní povolání, které Bůh mnohým lidem zjevuje, aby mu sloužili podle svých schopností, svých možností v tomto světě. Každý můžeme využít vhodné situace, kdy máme jedinečnou

příležitost přiblížit druhé lidi ke Kristu, aby i oni mohli prožívat radost, klid a pohodu z Boží blízkosti. Všichni jsme nějakým způsobem dostali konkrétní úkol, jak sloužit k Bohu. Určitě během celého života přicházejí nové výzvy následovat Ježíše za všech životních okolností, v každé chvíli našeho života. Stejně jako svatý Pavel se můžeme Ježíše ptát: **Co mám dělat, Pane? Co mám kvůli Tobě opustit? V čem se mám polepšit? Co pro Tebe mohu v této chvíli udělat?**

Když přinášíme radostnou zvěst druhým, plníme Kristův příkaz: **Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému tvorstvu.** Tehdy se obohacuje a roste náš vnitřní život, jako když rostlina dostává vláhu ve vhodnou dobu. Svatý Pavel nám dává příklad...

Svatý Jan Pavel II. vyzýval mladé – a každý křesťan s Kristem v srdci zůstává stále mladý – k horlivému a radostnému svědectví: **„Buďte skutečnými Ježíšovými přáteli a vnášejte do své rodiny, školy, městské čtvrti, příklad vašeho křesťanského života. Navždy buďte mladými křesťany, skutečnými svědky Kristovy nauky. Ba co víc, buďte nositeli Krista v dnešní nepokojné společnosti, která Ježíše Krista potřebuje víc než kdykoliv předtím. Všem svým životem zvěstujte, že jedině Kristus je skutečná spása lidstva.“**

Svatý Petře a svatý Pavle, orodujte za nás, přimlouvejte se za nás, abychom byli silní a vytrvalí ve své víře, abychom vždy a všude hlásali, že Ježíš je naše jediná opravdová naděje, naděje plná dobra a lásky.

Váš jáhen Pavel Urban

Umět za všechno děkovat...

Kdo čtete pravidelně náš zpravodaj, určitě si vzpomenete na rozhovor s paní Martou Boháčovou (3/2017), který jsme uveřejnili u příležitosti jejích 90. narozenin. Dnes se vám dostává do rukou pokračování. Paní Markéta a Zdeněk Vašíčkovi nás s Pepou mile přivítali, pohostili a vznikl z toho náš následující rozhovor.

■ Kdy a kde jste se narodili a z jaké rodiny pocházíte?

Markéta 17 let

Markéta: Narodila jsem se v Praze v roce 1956 do křesťanské, tolerantní a názorově otevřené rodiny. Mám ještě dva mladší bratry Jana a Jakuba. Táta se živil sborovým zpěvem v Československém rozhlasu a ve volných chvílích maloval obrazy. Nejříve

zátíší a krajiny a později ho oslovilo evangelium se svým poselstvím, a tak začal malovat oleje s výjevy ze života Ježíše, Marie, apoštolů a světců. Maminka byla s námi na tehdejší dobu dlouho doma (do mých 13 let). Hodně se nám věnovala, vyprávěla, četla a chodila na procházky do karlínských a žižkovských parků. Zpívala ve sboru a mě ke zpěvu také přivedla. Já pak ve sboru zpívala 20 let. Jako děti jsme hodně poslouchali klasickou hudbu, četli, hráli si, jezdili s rodiči na celé prázdniny několik let do Hutí u Jablonce n/Nisou, do pronajaté chalupy, kde jsme trávili nejkrásnější prázdninové měsíce našeho života. Na tehdejší dobu to byla skutečně báječná mladá léta. Před tím, než se maminka vdala a šla se mnou na mateřskou, se v Ústavu pro nevidomé na Pohoželci, kde pracovala, seznámila se slečnou Martou Boháčovou.

Markéta a Zdeněk na Chodově – 1961

Zdeněk: Narodil jsem se v roce 1949 v Humpolci jako čtvrté dítě do rolnické rodiny. Maminka měla v těhotenství se mnou otevřenou formu tuberkulózy, proto byla léčena v sanatoriu v Humpolci. Tam se seznámila se slečnou Martou Boháčovou, která tam byla také na léčení. Moje maminka se po porodu ve stabilizovaném stavu mohla vrátit domů, ale já jsem vzhledem k jistým okolnostem nemohl být doma v Tuklekách. Odvezli mě do Prahy do kojeneckého ústavu v Krči, kam mě do mého prvního roku chodila navštěvovat teta Marta. Od jednoho roku jsem měl být přeložen do Aše, maminka prosila tetu Martu Boháčovou, jestli by si mě nevzala k sobě. A ona souhlasila. (Více si přečtete v avizovaném rozhovoru). Moc jsem tetě Martě za to vděčný. Maminka mi umřela, když mi byly necelé dva roky.

■ Markéta, Vaše rodina je s naší farností spojena s Vaším strýcem...

Ano, můj strýc Josef Bláha je autorem betléma, který je od roku 2010 pravidelně vystavován ve vánočním období před oltářem v KCMT. (Více viz *Almanach* – „Patnáct zastavení“).

■ Zdeňku, kde jste trávil prázdniny?

Většinou jsem navštěvoval čtyři místa. Rodné Tukleky, kde byla moje rodina. Pak jsem jezdil do Horního Ostrovce, rodiště maminky tety Marty, a do rodiště jejího tatínka Záblatí. Rád vzpomínám na prázdniny u sestřiček Nejsvětější svátosti v Černožicích nebo v Horních Albežicích v Krkonoších.

■ Byli jste k víře vedeni od dětství?

Markéta: Jistě, ale moje cesta byla leckdy dramatická. Odklonila jsem se od křesťanství, pět let hledání, pět let bez Boha, bez modliteb, bez víry – byla jsem na poušti. Nedala jsem na rady svých rodičů, neposlechla jsem a později za to tvrdě zaplatila. V těchto těžkých časech také začíná znovu můj osobní návrat k víře.

Zdeňk: Tím, že je teta Marta hluboce věřící, vedla mě k víře od malička. Ministroval jsem od čtyř let. V té době zde působil P. Vágner, byla zde úžasná pospolitost. Například rodiny Klípova, Řehořova, Náglova, Rottova, Tůmova a další báječní lidé, tehdy ještě z okolních vesnic. Třeba úklid kostela sv. Františka a přilehlé zahrady byl samozřejmostí. Lidé se pravidelně a rádi scházeli. Večer se tehdy dřevěná podlaha v kostele musela nahydrovoskovat a pak s kartáči na nohou leštit. Těžké koberce se venku klepaly.

■ Co nebo kdo ovlivnil vaše hledání smyslu života?

Markéta: Výrazně oba rodiče: Táta – vyprávěním příběhů o svatých, svým originálním způsobem, také malováním obrazů s evangelijní tematikou. Máma – rozumnými úvahami, hodně četla a hledala duchovní cesty. A v neposlední řadě společný a poctivý život obou rodičů, který mi ukázal, že lze krize manželství s vírou a Boží pomocí překonávat. Dále mě výrazně ovlivnila literatura (hodně jsem četla), pak 20 let zpívání ve sboru, hra na kla-

vír, několikrát osobní setkání s Rogerem Schützem, báječní přátelé, příroda. Smysl života je neustále poctivé a pravdivé hledání – tedy Kristus je pro mě cesta, pravda a život.

Zdeňk: Prostředí. Jednak P. Vágner, ten s námi mladými jezdil na výlety, pobyt u sestřiček a všude, kde jsem byl. Poznával jsem, jak lidé žijí s Bohem při každodenní práci. Měli těžký život a přitom si nestěžovali a při práci si zpívali. Boha milovali a měli život rádi.

■ V jakém oboru jste pracovali a jaké jste měli v životě uplatnění?

Markéta: Pracovala jsem v oděvnictví, v administrativě a posléze 18 let v Mc Donald's jako manažer provozu, tedy hodně v pohybu, stále na nohou, všechno rychle a hned... s mladými lidmi.

A později jsem u této firmy ještě pracovala na částečný úvazek jako administrativní síla.

Zdeňk: Vystudoval jsem gymnázium a shodou okolností jsem se dostal do Výzkumného ústavu mlékárenského v Jindřichské ulici, kde jsem byl deset let. Mezitím jsem si dva roky odsloužil na vojně. Nemůžu si na ni stěžovat. Fyzičku jsem měl, byl jsem u radiofonistů a odposlouchávali jsme americké vojáky. Posléze jsem v rámci firmy přešel do

*Zdeňk se svým
věrným přítelem
1964*

výroby čistých mlékárenských kultur do Vokovic, kde jsem strávil dvacet let. Do důchodu jsem pak pracoval jako správce budov u firmy Amos Otava – prodej, servis a oprava vozů Renault.

■ Jak jste vlastně vy dva poznali?

Zdeněk: Jako malí jsme se potkali, když mi bylo asi 12 a Markétě necelých 6 let. Teta Marta se znala s maminkou Markétou z Ústavu pro nevidomé na Pohořelci.

Markéta: Když maminka porodila mého nejmladšího bratra Jakuba (o prázdninách před mou první třídou), nabídla teta Marta v rámci kmotrovství bratru Jakubovi pomoc mamince tím, že si mě a druhého bratra Honzu vzala na léto sem na Chodov.

Oba: Vidali jsme se pak během dětství a dospívání, občas na mši v kostele na Spořilově. Návštěvy už ale nebyvaly. Zhruba rok po sobě jsme každý uzavřeli svá první manželství a měli děti. Bohužel v roce 2007 Zdeňkovi zemřela žena Věra a Markéta byla již v té době dva roky také vdova. Ale to Zdeněk nevěděl. V roce 2008 jsme se potkali na pohřbu Markétina tatínka.

Svatba – 2014

Chmelová brigáda – 1973

Markéta: Asi za týden po pohřbu jsem si ošklivě zlomila ruku a skončila v krčské nemocnici. Na kontroly mě přivezl syn a „náhodou“ při této první kontrole jsem potkala Zdeňka v ambulanci, kde byl na převazu po úrazu. (Normálně sem jezdíval ráno, ale tento den mu to nevyšlo a on přijel až odpoledne, tedy v době mojí kontroly.) Nabídl mi, že by mě podle potřeby mohl do nemocnice vozit, a já ráda souhlasila.

Po šestileté známosti jsme vstoupili do stavu manželského 9. 8. 2014 v kapli svatého Václava v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Oba: Od té doby spolu žijeme tady na Chodově v domku s tetou Martou a synem Zdeňka Martinem. Dohromady máme velkou rodinu, celkem pět dětí, z toho čtyři syny a jednu dceru a tři vnuky.

■ Máte nějakého oblíbeného světce?

Markéta: sv. Antonína Paduánského za vyslyšení proseb; P. Toufara – mučedníka 50. let, za utr-

pení, kterým prošel, a za víru, kterou neztratil; Maximiliána Kolbeho za život, který daroval jinému; bratra Rogera (zakladatele komunity Taizé) za usku-
tečnění myšlenky ekumeny a za jeho příkladný život a mučednickou smrt. Jejich životy a smrt mě hlu-
boce zasáhly.

Zdeněk: Sv. Františka z Assisi, P. Toufara a i sv. Antonína Paduánského.

■ Jaké máte oblíbené pasáže z Bible?

Markéta: Ze Starého zákona příběh Josefa a jeho bratří; knihu Ester; první kap. Janova evangelia.

Zdeněk: Příběh milosrdného Samaritána a Jóba.

■ Jaké máte zájmy a co je vašim životním krédem?

Markéta: Momentálně starost a péče o dvě babičky – mojí maminku, která bydlí na Dobříši, a tetu Martu; a také předávání osobních zkušeností vnuč-
kám. Moc rádi v létě cestujeme, převážně po Česku. Máme rádi svou zem, rozmanitost měst, vesniček a přírody. Ráda poslouchám klasiku, zvláště Johana Sebastian Bacha, Antonína Dvořáka, Bohuslava Martinů. Chodíme na koncerty, občas do divadla, do kina a taky máme velkou zahradu.

Mým krédem je: Pokorně a bez velkého reptání přijímat všechno, co mi ještě život přinese, poprat se s nezmary, obtížemi stáří a za to všechno umět děkovat.

Zdeněk: Kromě cestování je to záliba v kynologii a myslivosti. Krédem je pro mě: Chovat se tak, abych jako křesťan co nejméně pohoršoval nevěřící.

■ Jaká knížka, film nebo hudba vám udělaly v poslední době radost?

Markéta: Poslech audioknihy Obyčejný život od K. Čapka; příběh z knihy Raději zešlét v divočině od Aleše Palána. A mám rozečtenou knihu od T. Halíka To, že byl život – životní příběh se vzpomínkami na báječné osobnosti, vřele doporučuji. Nedávno mě nadchl francouzský film Zjevení režiséra Xaviera Giannoliho z roku 2018, ruský film Ostrov režiséra Pavla Lungina z roku 2006 a velkořím Gándhí režiséra R. Attenborougha z roku 1982.

Zdeněk: Film Přelet nad kukaččím hnízdem, knížku E. T. Setona Moji známí z divočiny a mnoho dalších.

Markéta a Zdeněk Vašíčkovi

■ Co se vám v naší farnosti líbí nebo co vás těší?

Markéta: Otevřené společenství, muzika v kostele, společná setkání u sv. Františka nebo v KCMT, Café Terezie jako místo k setkávání a poznávání... S vděčností vzpomínáme na přinesení Betlémského světla až k našim vrátkům, 23. prosince 2019 manželé Zindulkovými.

Zdeněk: Milá pospolitost lidí kolem sv. Františka.

■ Co byste vzkázali našim čtenářům?

Markéta: Dá-li Pán Bůh zdraví, i hříchy budou...

Zdeněk: Marné lidské namáhání bez Božího požehnání.

Milí Vašíčkovi, jsme rádi, že jsme se mohli společně setkat a že jste se s námi podělili o svůj život.

Katka a Josef

Z vyprávění obou manželů vidíme, jak je Pán Bůh krásný. Vidí za roh a všechno napomáhá k dobrému těm, kdo ho milují. Nenechává bez pomoci, vyslyší prosby svých svatých, líbí se mu naše věrnost v povolání a dává požehnání.

zprávičky z Farní charity

Možná se ptáte, jak jsme prožili poslední tři měsíce v nouzovém stavu, celostátní karanténě a zákazu vycházení? Náš provoz není možné přerušit a poslat zaměstnance na home office. Většina našich klientů služby nutně potřebuje. Nemohou bez naší pomoci být sami doma. Což se teď potvrdilo. Máme samozřejmě i klienty, kteří se o sebe mohou postarat sami. Služby si objednávají, protože jim usnadní život. Pak jsou ti šťastní, o které se v době karantény postarali příbuzní, kteří nechodili do zaměstnání. Tito senioři služby z bezpečnostních důvodů po dobu karantény přerušili.

Asi osmdesát procent našich klientů takové štěstí nemá. Nejsou schopni se o sebe postarat a rodina není nebo se prostě nestará či pečovat nemůže. Snad všichni z této skupiny nám v prvním týdnu nouzového stavu vyděšeně telefonovali, jestli pečovatelské, asistentky a zdravotní sestřičky přijdou? Nikoho jsme neklamali. Dokázali jsme služby pro naše potřebné zajistit po celou dobu nouzového stavu bez omezení. Také jsme do péče přijímali nové klienty. Někteří pomoc potřebovali jen v době nouzového stavu, kdy se báli vycházet. Přijali jsme ovšem do péče i klienty nové, kteří naši péči potřebují dlouhodobě. Většinou jsme je převzali z nemocnice. Pokračovali jsme i v humanitární pomoci pro nejchudší vrstvu obyvatelstva.

Asi se nedá popsat, jaké to je provozovat domácí péči v situaci takové nejistoty, která panovala v druhé polovině března. Držím v rukách kormidlo naší Charity už devatenáct let, zažila jsem povodně, ekonomické, finanční i personální krize. Poslednímu čtvrt roku se zatím nic nevyrovnalo.

Je strašně těžké posílat lidi ven do terénu, když víte, že je nemůžete chránit. Naštěstí jsme v únoru udělali velikou objednávku zdravotnického materiálu, měli jsme tedy pro začátek dostatek rukavic a dezinfekce. Našli jsme i krabici ochranných plášťů. Roušky ovšem došly hned v prvním týdnu nouzového stavu. Všichni se báli, zaměstnanci, klienti, jejich příbuzní, naši vlastní příbuzní. V prvních týdnech jsme měly s mojí zástupkyní pocit, že celý den neděláme nic jiného, než jen někoho uklidňujeme.

Z různých nadřízených orgánů přicházely často naprosto nesmyslné pokyny, které si navíc protiřečily. Metodiky odkazovaly na používání ochranných prostředků, které jsme zpočátku vůbec neměli. Nad některými metodikami nám zůstával rozum stát a člověk se jen mohl ptát, jestli autor toho pamfletu někdy v životě pracoval v terénním zdravotnickém nebo sociálním zařízení. Většinu času jsem přemýšlela, jestli mě zavrou za neposkytnutí péče nebo šíření nebezpečné nemoci? Nakonec jsem se rozhodla, že nebudu podléhat všeobecné panice, a s důvěrou v Boží vedení jsem se řídila vlastním rozumem.

Při zpětném pohledu byl nouzový stav dobou velice zajímavou. Odhalily se charaktery mnohých. Jsem pyšná na své kolegy, pracovníky Charity Praha – Chodov. Měli strach, přesto přišli do práce. Nikdo se „nehodil marod“ a nenechal si „napsat ošetřovačku“. A mnozí by to mohli udělat, neb věkem nebo zdravotním stavem patří do ohrožené skupiny. Naši potřební měli všechnu péči, která byla potřeba. Pomohli jsme i mnohým, kteří běžně nejsou našimi klienty.

Dostali jsme stovky bavlněných roušek. Neznám jména všech švadlenek, ale velký dík patří Danče, Aničce, Kateřině, Blahoslavě. Moc jste pomohli nejen nám, pracovníkům. Roušky jsme rozdali seniorům, lidem, kteří si k nám chodí pro potraviny, a bezdomovcům. Pomoc přišla nejen materiální, ale i finanční. Poděkování patří všem, kteří nás podpořili finančním darem na účet nebo peníze přinesli v hotovosti do kanceláře. Finance jsme využili na nákupy potravin pro seniory, kteří zůstali uvězněni doma bez dostatečné finanční rezervy a nemají internet. Podpořily nás i Nadace pojišťovny Kooperativa a Nadace Karel Komárek Family Foundation, které přispěly na provoz našich aut, mzdy pracovníků a brigádníků.

Nikdo z nás neví, co můžeme čekat v budoucnosti. Dovolím si skončit slovy naší klientky paní Olivie, která mi první den nouzového stavu do telefonu na dotaz, jestli máme přijít, odpověděla: „Ale děvenko. Já se narodila za španělské chřipky, přežila jsem Hitlera, komunisty, příjezd Rusáků, normalizaci a slavila osmdesátý devátý. Mě nějaký virus neporazí, té stovky v září se dožiju! A kdyby náhodou, do království nebeského se těším. Víš, kolik tam na mě čeká přátel? Přijďte, přeci kvůli strachu z nemoci nebudu bez oběda!“

Přeji nám všem pokojný červen.

Eva Černá

Dětské aktivity po zimním a virovém spánku

S vděčností Pánu jsme ukončili lyžařský a snowboardový výcvik pro děti ještě před začátkem jakýchkoliv protivirových opatření. Podle ohlasů si děti i vedoucí opravdu užili v bezvadné přátelské atmosféře zimních i společenských radostí v Pecí pod Sněžkou. Po uzavření škol a zákazu mimoškolní zájmové činnosti vedoucí dětí a mládeže nezháleli. Online plánovali tábory, které se budou konat o následujících prázdninách. V souladu s postupným rušením protiepidemiologických opatření se začala scházet děvčata ze Sněhové vločky ke společným výletům do přírody.

CO BUDE?

Oddíl Vosa v příštím školním roce zahájí, pokud se do prázdnin nabídnou vedoucí a ozvou noví zájemci.

E-mail: vosa.kcmt@gmail.com. Oddíl je určen pro kluky ve věku 7 až 15 let. Předpokládáný program je sportovní, vědeckotechnický a zálesácký. K dispozici je klubovna i vybavení.

■ Stanový tábor KSK u Manětína

25. 7. až 8. 8. 2020 pro děti 7 až 15 let

Hlavní vedoucí Jakub Jarolímek
www.ksktabor.cz, tel.: 736452995

■ Tábor dívčího oddílu Sněhová vločka

25. 7. až 8. 8. 2020 pro členky oddílu

– Eliška Kosmáková, elzуска@spoluzaci.cz

■ Vodácký tábor 8. 8. až 15. 8. 2020 pro plavající děti od 11 let

Hlavní vedoucí: Václav Olšanský

tel.: +420 775 521 404

facebook: Ksk Vodácký tábor

e-mail: voda@kskpaha.org

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- Setkání společenství **Hnutí fokoláre** – **8. 6. 2020** od 19.15 hod v KCMT. Slovo života na červen: „*Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal*“ (Mt 10,40). Společenství je otevřené dalším zájemcům. J+V Friedovi – tel. 731 625 949
- **SPOLU S BIBLÍ V RUCE!** „Biblické hodiny trochu jinak“ s Pavlou Editou Hercíkovou pokračují na Skypu ve středu. Plánuje se společné setkání „na živo“, datum bude upřesněno na webu i v ohláškách.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V červnu se sejdem **3., 10, 17. a 24. 6.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.
- **Páteční dopolední setkávání** – v pátek **5. 6.** obnovujeme setkávání v 9 hod. v kapli KCMT na bohoslužbě slova s jáhnem Pavlem Urbanem a společné posezení ve foyer. Budeme dodržovat platné přepisy ohledně nošení roušek a vzdáleností. J+V Friedovi
- **Středeční setkávání s jáhnem p. Urbanem a Chvály** – sledujte prosím ohlášky a web.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

12. 6. / NOC KOSTELŮ

Komunitní centrum Matky Terezy

12. 06. 20

NOC KOSTELŮ

- 18.00 / **Zvonění zvonů**
- 18.00–21.30 / **Café Terezie** / posezení venku
- 18.05–22.00 / **Pozvání do kaple** k tiché modlitbě
- 18.05–22.00 / **Dopis Bohu** – napiš Bohu to, z čeho máš radost, co tě zajímá, svou starost. Dopis bude „předán“ v neděli při mši svaté

Kostel sv. Františka

- 18.00 / **mše svatá**
- 18.45–22.00 / **Pozvání do ticha** – prostor pro tiché zastavení v Boží blízkosti
- 18.05–22.00 / **Dopis Bohu** – napiš Bohu to, z čeho máš radost, co tě zajímá, svou starost. Dopis bude „předán“ v neděli při mši svaté

- 20. 6. / 10.00 – **Mše svatá** s prvním sv. přijímáním.
- 21. 6. / 15.00–18.00 – **Odpolední tančírna** – odpoledne s hudbou a tancem. Hraje „Hvězdný prach“. Vstupné pro jednotlivce 80,- pro pár 150,-.
- **Cvičení pro seniory** každé pondělí **9.15–10.15.**
- **Café Terezie** – otevřeno venkovní posezení v neděli v obvyklých časech **10.30–13.00.**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / ČERVEN / ČERVENEC / SRPEN

- **Evangelizační úmysl: Cesta srdce** – Modleme se, aby ti, kdo trpí, našli životní východisko skrze pronikavý dotek Ježíšova Srdce.
- **Národní úmysl:** Za dar moudrosti pro studenty – ať pod ochranou bl. Hroznaty mladí nacházejí pravý smysl života a nechají se vést Duchem Svatým.
- **Všeobecný úmysl: Naše rodiny** – Modleme se, aby rodiny dnešní doby byly doprovázeny s láskou, úctou a radou.
- **Národní úmysl:** Za rozpadající se rodiny a manžele v krizi – ať na přímluvu sv. Zdislavy vzájemnou láskou, úctou a věrností najdou cestu k sobě i k Bohu.
- **Evangelizační úmysl: Svět moře** – Modleme se za všechny, kteří pracují a žijí u moře: námořníky, rybáře a jejich rodiny.
- **Národní úmysl:** Za ochranu přírody, požehnanou úrodu a dostatek vody – ať se na přímluvu sv. Prokopa staráme o vše svěřené moudře a s vděčností vůči Bohu.

BOHOSLUŽBY O PRÁZDNINÁCH / 1. 7. – 31. 8. 2020

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
tel: 242 485 826

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18
tel: 272 934 261

- V době prázdnin je pro kontakt s knězem vhodný čas kolem bohoslužeb.
- Svátosti smíření možno vždy 30 minut před bohoslužbou nebo kdykoliv po dohodě

	Kostel sv. Františka	Kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	–
Pátek	18.00	–
Sobota	–	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. srpna 2020.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2020 / ročník 19 • redakce: Blanka Pitřincová • rozhovory: Katka Friedlová
• korektury: Anežka Králová, Blanka Pitřincová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design